

[Hans Rasmussen.]
nogen synderlig Værdi. Hvad er f. Eks. „ganske særlige Grunde“, som der staa nævnt i Lovforslaget? Hvad skal der forstås herved? Hvad falder ind under „ganske særlige Grunde“? Egentlig forekommer det mig at være ret overflødige Ord at sætte ind i en Lov, thi det vil jo i hvert foreliggende Tilfælde blive Genstand for et Skøn.

Og hvad angaar den næste Garanti, som bestaar i, at der skal indhentes Samtykke fra en overordnet Embedsmand, og hvor det som i dette Tilfælde drejer sig om Byretspræsidenten, skal indhentes Tilladelse fra Præsidenten i Østre Landsret, vil jeg derom gerne sige, at det forekommer mig lidet heldigt. Sæt nu f. Eks., Præsidenten i Østre Landsret sagde Nej, hvis Lovforslaget bliver gennemført i den foreslaede Skikkelse, ja, saa vil man jo rimeligvis blive nødt til, da det er et bestemt Forhold, man tager Sigte paa her, paa ny at komme til Rigsdagen og bede om en yderligere Ændring af Retsplejeloven. Det forekommer mig at være uheldigt, at man skal bære sig ad paa den Maade, og da man nu, som nævnt flere Gange, staa overfor et ganske bestemt Embede og her vil være henvist til at indhente Tilladelse fra Præsidenten i Østre Landsret, vil man saa for Alvor kunne væge sig imod, at der i Offentligheden breder sig en ubehagelig Fornemmelse, naar man erindrer sig, at Østre Landsrets Præsident for ganske nylig er blevet udnævnt til Kommandør af 1ste Grad? Vil man saa ikke risikere, at Offentligheden sætter disse to Ting i Forbindelse med hinanden, og vil man føle sig fuldt tryk ved at have denne Bestemmelse staaende?

Idet jeg tillader mig at nævne dette Forhold, benytter jeg Lejligheden til at udtale, hvad der gentagende tidligere er udtalt fra vort Parti, at det er et uheldigt Forhold at dekorere Dommere; det burde være udelukket, at Dommere kunde dekoreres, vi burde være fri for at se Dommere dekorerede paa den Maade, som nu er Tilfældet. Det sker vel nok i al Almindelighed efter visse gamle Regler, men det bidrager efter vor Opfattelse til, at man faar en urigtig Opfattelse af Dommerstillingen og dens Indehavere. Jeg minder om Socialdemokratiets gamle Krav paa dette Omraade og beder om, at man paa ny vil overveje, om vi i hvert Tilfælde ikke burde afskaffe Dekoration af Dommere.

Den næste Garanti, som nævnes, er maaske den eneste, som har en Smule

Værdi, nemlig den, der siger, at det skal være en fast Dommer, der beskikkes i det Embede, som skal besættes midlertidig ved Konstitution. Jeg underkender ikke, at der kan være nogen Garanti til Stede i dette Forhold, men vil man tilvejebringe virkelig Værdi i denne Bestemmelse, noget, der for Alvor sikrer, forekommer det mig, man bør ordne det paa den Maade, at Beskikkelsen ikke, som foreslaet, gives for et Aar ad Gangen, men at det hellere ordnes saaledes, at Beskikkelsen gælder for den Tid, i hvilken Embedets Indehaver udøver det offentlige Hverv, der er Tale om. Det vil efter min Mening være lidet tiltalende, at der hvert Aar, hvis der bliver Tale om at benytte Bestemmelsen gennem en længere Periode, skal indhentes Tilladelse til at forlænge denne Beskikkelse. Det vil ikke være nogen pyntelig Fremgangsmaade, og jeg tror ogsaa, det vil kunne indvirke uheldigt paa Dommerstillingen. Det forekommer mig, at det meget vel kan tænkes, man kommer til at staa overfor et Forhold, hvor der kan udøves en ikke ringe Indflydelse fra Præsidentens Side overfor Dommernes. Vil man derfor tilvejebringe den Sikkerhed, som jeg gaar ud fra man fra mange Sider finder absolut ønskelig og nødvendig, maa man meget nøje overveje, om det, der her er foreslaet, er affattet saaledes, som det bør være.

Om Lovforslaget som Helhed vil jeg gerne sige, at min Gruppe ikke vil afvise en Forhandling eller en Overvejelse af Spørgsmaalet om, hvorvidt der kan være rimelig Grund til at give Bestemmelsen i § 44, 2det Stykke, en noget bredere Basis, vel at mærke, naar Sagen behandles paa ordinær Vis som en almindelig Ændring af den bestaaende Retsplejelov, og naar man stadig har for Øje, at det er Retsplejens Tarv, der under alle Forhold maa stilles i Forgrunden. Rigsdagen bør for sin egen Skyld være meget varsom med at lade den Opfattelse faa Raaderum, at der kan være Tale om at gennemføre Lovbestemmelser af Hensyn til Enkeltmænds personlige Interesser.

Naar den juridiske Professor, jeg for et Øjeblik siden nævnte, i sin Artikel i Nationaltidende til Slut siger, at der knytter sig en betydelig kulturel Interesse til Gennemførelsen af det Lovforslag, her er Tale om, vil jeg paa min Gruppes Vegne gerne have Lov til at udtale, at selv om vi skulde løbe den Risiko ikke af ham og hans at blive regnet med til dem, som arbejder for Kulturens Fremme, saa maa vi se at bære det, og jeg tror, vi vil være i Stand til det.